

INÉ SLOVENSKO

580 SPRÁV O STAVE KRAJINY

LUCIA ĎURIŠ NICHOLSONOVÁ
A STOVKY SLOVÁKOV

Iné Slovensko

580 správ o stave krajiny

Autori:

Lucia Ďuriš Nicholsonová
spoločne so všetkými komentujúcimi

Komentáre pod príspevkom stránky:
@ Lucia Ď. Nicholsonová

ISBN: 978-80-570-4548-9

Vážený pán Orosch,

volám sa Lucia Ďuriš Nicholsonová, som slovenská europoslankyňa a čoraz častejšie sa modlievam k Vášmu Bohu. K nášmu Bohu. Mám tri deti. Nie sú dokonalé, ale ja ich neskonale milujem. Viete, môj najstarší syn nedokončil vysokú školu, fajčí, aj to pivo si dá a má dredy. Z mojej 14 ročnej Lilly je feministka, predstavte si. Kubo má 6 a nechce písať domáce úlohy. Proste, ako vravím, nie sú dokonalí, ale ja ich veľmi, veľmi milujem a každý deň im to opakujem.

Manžela mám skvelého. Pomáha mi a ľúbi ma napriek všetkým mojim chybám. Aj ten môj prvý muž bol fajn, tiež ma mal rád, ale niečo tomu nášmu vzťahu chýbalo, a tak sme si v istom momente povedali, že sa naše cesty rozídu, aby sme vedeli byť v živote naozaj šťastní.

Ešte som vám zabudla povedať, že som si aspoň trikrát v živote zapálila jointa, raz dokonca s mojou mamou v Amsterdame. A raz dávno som sa bozkávala s dvoma dievčatami na chalupe. Tak, pán Orosch. A teraz mi povedzte, či som vinná alebo nevinná. Ak by ma zajtra zastrelil nejaký môj hejter po vašej kázni, zaslúžila by som si tú smrť? Moje deti si ju zaslúžia tiež? Sme všetci vinní, lebo sa nezmestíme do vašej škatuľky normálnosti a nevinnosti?

Váš Boh ma má rád. Viem to. Často mám strach o moju rodinu, tak sa k nemu modlím, ako som spomínala. A on mi občas odpovedá. Páči sa mu ako žijeme, že sa ľúbime. Páčime sa mu aj v našej nedokonalosti, on to nazýva takto „nedokonalosť“, nie vina.

A viete, čo si myslím, keď tak pozerám na vašu tvár? Že vás tento Boh, tento náš spoločný Boh, prestal mať rád. Lebo rozdeľujete ľudí na vinných a nevinných podľa toho, koho majú radi a ako žijú. Súдите. Tvárite sa, že ste ON. Ale nie ste. Ste len jeden nešťastný dedko, ktorému chýba láska, v duši má nenávisť a jeho Boh ho opustil, lebo sa na Boha hral. A rozsieval nenávisť voči tým, ktorých Boh v ich nedokonalosti miluje.

Matúš a Juraj sú v nebi. Otázka je, kde skončíte vy, pán Orosch. Hovorí sa, že nikdy nie je neskoro. Skúste nájsť v sebe pokoru pán Orosch, skúste prestať súdiť a možno vás niekto začne mať rád. Verím, že aj Boh. On vie odpúšťať.

S úctou,

Lucia Ďuriš Nicholsonová s rodinou

Dobrý deň, prepáčte že som si dovolila vás osloviť. Volám sa Dana [redacted] a som mama Juraja Vankuliča ktorý bol zavraždený na Zámockej ulici.Chcem sa poďakovať za váš status. Som zúfalá, nahnevaná, zlomená matka. Akým právom môže niekto postaviť obeť vraždy do pozície vinníkov. Ste matka a určite mi rozumiete. Prečo neodsudzujú vraha? Len preto že bol hetero? Môj syn bol úžasný človek, nikdy v živote nikomu neublížil. A len preto že bol iný tak je zrazu chorý, uchyl a neperspektívny? To som sa dočítala v komentároch. Prosím vás čo mám robiť s tou neprávosťou a bolesťou. Ďakujem, a prepáčte že som vás oslovila.

Milá Dana,

mám takú nočnú moru, ktorá ma máta 23 rokov. Tol'ko má môj najstarší syn. Odkedy sa mi narodil, bojím sa, že sa mu niečo stane.

Občas mi tá nočná mora šepká, že ochorie a ja mu nebudem vedieť pomôcť. Občas sa mi snaží nahovoriť, že je v nebezpečenstve a ja sa k nemu neviem dostať. Ráno sa zobúdzam s tým, že to bol len sen.

Také ráno by som želala aj Vám, milá Dana.

Neviem si predstaviť, aké bolo to Vaše ráno po tom, ako Vám zavraždili syna. Neviem si predstaviť bolesť matky, ktorej z nenávisti zabili dieťa. A neviem si predstaviť, ako bolí tá otvorená rana v srdci, do ktorej ľudia sypú nenávisťné komentáre ako hrubozrnnú soľ ešte aj po smrti Vášho dieťaťa.

Neviem si to predstaviť a predsa ma to bolí.

Bolí ma to ako matku. Ale bolí ma to aj ako političku, ktorá sa cíti spoluzodpovedná za stav našej krajiny, kde kvôli nenávisti a intolerancii k inakosti zavraždili Juraja a Matúša.

Za všetkých nás, politikov, ktorí sme mali možnosť zmeniť Slovensko na krajinu tolerantnú a láskavú ku všetkým Jurajom a Matúšom, sa vám hlboko ospravedlňujem.

Slovensko má však aj inú tvár, láskavú a empatickú. Nie vždy ju ukazuje navonok a to je škoda. V tejto knihe, milá Dana, sa tá milá tvár zrkadlí v 580-tich správach, ktoré predstavujú iné Slovensko. Také, v ktorom chceme vychovávať našich synov a dcéry.

Nech je vám toto sprievodcom vždy vtedy, keď sa budete opäť cítiť stratená vo vlastnej vlasti, milá Dana. Tá kniha Vám ukáže, že nie hrubosť, závisť a nenávisť, nie Oroschovia, ale Juraj, Matúš, ich rodiny a všetky tie dúhové lásky a rozličné formy inakosti sú tu doma. My sme tu doma, milá Dana.

Objímam vás.

Lucia Ďuriš Nicholsonová

VELKÁ VÝZVA PRE ĽUDÍ: ATEISTOV AJ VERIACICH. PRE ĽUDÍ SO SRDCOM.

Keď som písala ten list arcibiskupovi Oroschovi, nemyslela som si, že oslovím toľkých z vás - mladých aj starých, ateistov aj katolíkov, všetkých, ktorých nahnevalo, že cirkevný hodnostár súdi obeť namiesto páchatela.

Ale tá reakcia, ktorá ma úplne dostala, dojala k slzám, ale aj k spravodlivému hnevu, mi prišla dnes ráno od mamy Juraja Vankuliča.

“Dobrý deň, prepáčte že som si dovoľila vás osloviť. Volám sa Dana a som mama Juraja Vankuliča ktorý bol zavraždený na Zámockej ulici. Chcem sa poďakovať za váš status. Som zúfalá, nahnevaná, zlomená matka.

Akým právom môže niekto postaviť obeť vraždy do pozície vinníkov?

Ste matka a určite mi rozumiete.

Prečo neodsudzujú vraha? Len preto že bol hetero? Môj syn bol úžasný človek, nikdy v živote nikomu neublížil. A len preto že bol iný, tak je zrazu chorý, uchyl a neperspektívny? To som sa dočítala v komentároch. Prosím vás, čo mám robiť s tou nepravosťou a bolesťou? Ďakujem, a prepáčte že som vás oslovila.”

Mňa to úplne dostalo. Aj vás? Viete si predstaviť, čím táto matka prechádza? Čím prechádza Dana? Zavraždili jej z nenávisti syna a namiesto toho, aby mohla v pokoji a v mieri smútiť, musí čeliť hejtu, ktorým ľudia urážajú jej syna ešte aj po smrti. Žiadna úcta, žiadna pieta, žiadne pochopenie, žiadne odsúdenie vraha, žiadna podpora užialenej matky, len nenávistné komentáre.

Zlo je veľmi hlasné, veľmi kruté a počuť ho od všadiaľ.

Prosím vás, vy čo to teraz čítate, vy, ktorí máte veľké srdcia a chápané mysle, prosím vás, pošlite Dane, mame Juraja, odkaz. Pošlite jej pár milých slov. Nech cíti našu podporu, nech vie, že sme s ňou a s Jurajom, nech cíti dobro, aby mala energiu ísť ďalej.

A vy, ktorí budete mať tú odvahu napísať sem čokoľvek nenávistné, čokoľvek urážajúce, znevažujúce, budete vymazaní, ale nie zabudnutí. Vaše komentáre budem jeden za druhým posúvať orgánom činným v trestnom konaní. Verím, že ste pochopili, že tu nemáte žiadne miesto.

Dobrý deň pani Dana, v prvom rade prijmite moju úprimnú sústrasť. Rozhodol som sa reagovať na výzvu pani Lucie, i keď v prvom momente som si povedal, že neviem čo napísať. Asi nič nezmierni bolesť ktorú cítite...V mnohých situáciách neviem ako reagovať, tak aj teraz skúsím byť iba úprimný. Nevieť či som Vám schopný napísať nejaké podporné slová, lebo sám mám problém vidieť tento svet v nejakom pozitívnom svetle, ale pokúsím sa čo najstručnejšie napísať to, čo sa udialo mne za poslednú dobu. Možno v tom sa nájde aspoň niečo pozitívneho. Ak ste počuli alebo čítali list pre Juraja a Matúša od českého novinára Filipa Titlbacha, ktorý čítal na zhromaždení proti nenávisti 26.10. na Václavaku v Prahe, po ktorom zdieľal odkaz Lukášovi z východoslovenskej obce, ktorý chcel spáchať samovraždu, tak som to ja, ten Lukáš. Chcem vám povedať, že rozumiem trochu tomu ako sa cítite. Tie nenávistné slová od arcibiskupa Oroscha je jeden hnus, ale zároveň ukážkový príklad dlhodobej komunikácie a správania sa cirkvi k nám, queer ľuďom. Sám mám doma mamu, ktorá je silne veriaca, aj plná predsudkov, žije dlhé roky na dedine, preto som až do 18.10. tohto roka doma a vlastne pred svetom tajil, že som gay, i keď mám už 27 rokov.

Vtedy som sa pokúsil o samovraždu, lebo som už nevládal dýchať v tejto spoločnosti plnej nenávisti a zanechal som na svojom FB odkaz pre politikov a všetkých, ktorý spôsobili tento stav, že sa stala táto tragédia. Roky trpím depresiami, vražda Juraja a Matúša má hlboko zasiahla, nevedel som celé dni spať, jesť, sotva som vedel dostať do seba vodu. Po nehode v BA, kedy zomrelo 5 ľudí na zastávke, som si v duchu vravel či sa musí na SK niečo stať, nejaký útok voči LGBTI ľuďom, aby sa niečo zmenilo. Po vražde Juraja a Matúša som nadobudol pocit, že ani toto, bohužiaľ, na SK nič nezmení, keď som videl naďalej nenávistné komentáre a to ticho politikov, tak som rezignoval a rozhodol sa to ukončiť... Ešte predtým som však navštívil svojho asi najlepšieho kamaráta v BA a išli aj na to miesto, zapáliť sviečku, kde som sa opäť vyplakal. Minulú stredu ma po 2 týždňoch pustili z nemocnice. V piatok v Košiciach bola spomienka na Juraja a Matúša, na fotke je provizórny pomník v podniku Tabačka, ktorý je takým priestorom, kde sa cítim asi tak, ako sa Juraj cítil v Teplárni. V ten večer bolo podujatie aj na podporu výzvy Ide nám o život, kam som prišiel s terapeutkou, čakala ma už tam mama, brat a sestra. Prišli mi vyjadriť podporu. Donedávna niečo nepredstaviteľné. Prvý raz v živote som vyrobil transparent (ten text je názov knihy, od Filip Titlbacha). Stál som tam, prvý raz pred ľuďmi neskrývajúci svoju identitu, mame som pripol dúhový odznak. Bol som z toho viac hotový, ako ona. Doma máme tieto dni ťažké diskusie, aj o cirkvi, snažím sa svojej mame, ale aj sestre, otvoriť oči. Ale po toľkých rokoch zaslepenia, to chce čas a trpezlivosť, vysvetľovať im aká je situácia a že toto nie je nejaké jednorázové negatívne vyjadrenie predstaviťela cirkvi. Je to pre mňa náročné, vyčerpávajúce, ale chcem, aby sa konečne doma rozprávalo o tom, tak im púšťam rôzne diskusie, podcasty a po tých týždňoch bolesti, žiaľu, už cítim hnev a zlosť.

Ten mi momentálne asi dodáva pohon na to, aby som vedel fungovať v tomto svete a zrejme je to v poriadku, ako mi aj osobne napísal Filip. To ma dohnalo aj na to podujatie len 2 dni po prepustení z nemocnice, ten hnev ma drží na nohách v tieto dni, ale tá nenávisť, ktorú šíri cirkev, pomáha ľuďom otvárať oči. To mne osobne dáva trochu nádej aktuálne, čo vidím okolo seba posledné dni, ako ma okolo seba ľudia prijímajú takého aký som, aj od ľudí, od ktorých by som to nečakal, počúvam, čítam podporné a pekné slová. Žiadne negatívne komentáre, až sa úprimne čudujem.

Dokonca mi napísal správu cudzí človek, že donedávna nevedel o mojej existencii, ale je rád, že o mňa neprišiel tento svet a aj za to že sa viem osobne a verejne postaviť za svoje (aj jeho) práva a že spoločnosť, aj komunita, potrebuje takých ľudí ako ja a ďakoval mi. Nevedel som ako reagovať, ale ostal som milo prekvapený. Tak na tom teraz vidím, že to asi nie je s našou spoločnosťou úplne stratené, ako sa to zdá v komentároch na sociálnych sieťach. Ja zažívam okolo seba posledné dni dobro a želám Vám, aby ste ho okolo seba cítili čo najviac aj vy. Takže, ak by som mal vyjadriť nejaké podporné slová, tak poviem za seba, že budem sa snažiť bojovať s týmto svetom ďalej, s touto spoločnosťou a aspoň vo svojom okolí robiť osvetu v téme LGBTQ+ a snažiť sa o zmenu. Aby Jurajova smrť spôsobila zmenu a nezabudlo sa na ňu. Prajem Vám veľa síl a pevné zdravie.

S pozdravom Lukáš Mihok.

Lukáš Mihok je s používateľom **Jozef Mihok** a 2 ďalšími v meste **Kosice**, ...
Slovakia.

5. novembra o 12:12 · Kosice, Košický kraj · 🌐

Som vonku z nemocnice a včera som sa zúčastnil podujatia na podporu výzvy politikom idenamozivot.sk a spomienke na NEVINNÉ obe teroristického útoku - Matúša a Juraja. RIP 🙏, naše osobné stretnutie sa nateraz odložilo.

Bol to pre mňa veľmi silný večer.

Spočiatku síce s pocitom úzkosti, ale za to s vedomím, že môžem byť konečne sám sebou a dýchať o niečo ľahšie. Bez nutnosti pretvárania a hrania hereckej role, ktorú si pre mňa táto spoločnosť pripravila okamihom môjho narodenia a ja som ju nedobrovoľne plnil celé tie roky môjho života...

Ešte to chvíľu celé potvrdá, kým to môj mozog spracuje a zvyknem si na novú realitu - novú rolu, ale tentokrát už tú pravú - prirodzenú.

Ďakujem svojej najbližšej rodine - mame, sestre **Dana Mihoková Romanová** a bratovi **Jozef Mihok** za to, že stojíte pri mne a máte ma radi takého, aký som ❤️.

Ďakujem ti **Jana Olea** za to všetko čo pre mňa robíš, aj keď by si vôbec nemusela.

Ďakujem ti **Filip Titlbach** za všetko čo robíš pre túto spoločnosť, za šírenie môjho odkazu a podpornú správu aj v podcaste **Deník N**, ktorú som si púšťal takmer každý jeden večer v nemocnici, a napísanie úžasnej knihy *Byli jsme tu vždycky*, ktorej som už venoval môj predchádzajúci príspevok na FB.

Ďakujem ti **Marek Mach** za úprimnú podporu a celému OZ Mladí za príjemné prekvapenie, darčeky potešili.

A ďakujem všetkým vám, ktorí ste sa mi ozvali či napísali podpornú správu a ste v mojom živote (tých pár špeciálnych nemusím menovať, oni to vedia),

aj keď moja hlava ma často presviedča o opaku... Prepáčte.

Budem sa snažiť bojovať 🙏.

Prosim Vas, preposlite toto pani Dane, chcela som do komentu ale tam sa neda uvrejniet fotka: Milá pani Danko. Na našej vlajke na dvore pribudla čierna stuha na znak úcty, spomienky a sústrasti.. Vlajka je pri rodinnej cestičke na hradzi kde korzujú 1000ce ľudí.. Ten bordel si nevšímajte, to nazvlačali deti pri výrobe bunkra. To je čo? „Tradičná“ rodina a vychováva deti v takom svinčíku. (Dokonca odmontovali dvere z drevarnícky). Že nás hanba nefackuje! No nefackuje. Lebo naše deti milujeme také aké sú. Museli sme obaja slúbiť, že sa toho ani nedotkneme. Keď sa tato prišerná vražda odohrala, na par sek. som zaváhala a opýtala som sa muža, či nemám našu vlajku radšej zložiť...predsalen máme deti, čo ak nám tu nejaký magor príde s nožom. Muž (vyrastal v homofobnej rodine) povedal, že v žiadnom prípade. Nie ste v tom žiali, strachu a v hrôzi sama. Plačeme s Vami, po nociach. Cítíme Vašu bolesť.. ❤️❤️ Moje brat, gej, sa odstavoval hneď po výške do zahraničia, nechcel tu žiť. Je to 20r. (je alkoholik...co myslíte, preco.) Mnohi umru este mladi, z vlastneho rozhodnutia, mnohi umieraju dlho, pomaly, vo svojom vnútri..) A len par stastlivcov, ano, tak by som ich nazvala, Žiju relativne spokojny zivot. Vsetkych sa nás to týka. Musíme o tom začať hovoriť, nahlas....verím, že aspoň niečo dobré tato ohavna udalost, smrt dvoch nevinných dobrých mladých ľudí..musí priniesť. Musí sa niečo dobré teraz stať. ❤️❤️ Pošielam vručne objatie.

Pani Danka, ja a moja manželka Vám chceme vyjadriť našu spoluúčasť na Vašej bolesti ..sme pripravení podporiť všetky občianske aktivity, ktoré povedú k zrovnoprávneniu ľudí, akým bol i Váš Juraj ❤️❤️

- Pišta Š.

Vyjadrujem hlboký súcit, sama ako matka, ktorá si ani nevie predstaviť ten žiaľ, ktorý pani Dana prežíva. Je mi nesmierne ľúto, že v dnešnej dobe ešte stále existujú ľudia, ktorí zmýšľaním zaspali niekde v stredoveku a rozsievajú nenávisť a zlo. Úprimnú sústrasť a veľa sil posielam ❤️❤️🙏

- Lenka P.

Pani Danka, som otec.mam nadhernu 11 rocnu talentovanu dceru a je to moj zivot. Nezijeme s jej maminkou spolu,zivot to tak zariadil.aj za to by ju mohli osudzovat,ze je z „nekompletnej“ rodiny.neviem si ani len vo sne predstavit,ze by jej niekto ublizil za to, co nemohla nijak ovplyvnit a ze tym nezapada do konceptu tradicnej rodiny. Neviem si predstavit ten obrovsky zial, ktory musel zaplavit vase srdce,mysel,rana aj noci. Posielam vam obrovsky kus utechy,zmiernenie nezmiernitelneho smutku a odvahu vstat kazde rano z postele. Tento svet sa musi zmenit! Nech vas syn odpociva v pokoji a vas drzi viera a tuzba,ze raz vsetci stretneme svojich milovanych.

- Mario S.

Na Slovensku je stále mnoho dobrých, láskavých a slušných ľudí, ktorým by nikdy nenapadlo, odsudzovať ľudí na základe orientácie. Neviete si predstaviť koľko ľudí je myšlienkami, či modlitbami s vami Danka. Koľko matiek sa pri tejto správe neubránilo slzám. Každý slušný človek cíti pri spomienke na túto udalosť obrovskú bolesť a ľútosť. Asi len naše hlasy nie sú tak silné, ako výkriky hlupákov na sociálnych sieťach. Nenávisť je vždy hlučnejšia, ako láska.

- Spokojná mama

Mne zabil dceru a syna nezodpovedny sofer, pod vplyvom psych.latok. Cin „olutoval“ po 2r na sude. Tiez som zranena mama. Myslievam na rodicov Jana a Martiny, aj rodicov deti, ktore usmrtil sofer na Zochovej a Vas, rodicov oboch chlapcov na Zamockej. Teplaren poznam, casto chodievam dolu Zamockou a komunita, ktora bola jej sucastou, na Zamockej chyba. Pani Danka, viem ako to boli. Akekolvek slovo, od kohokolvek kto si dovoli voci Vasmu synovi napisat, je ubohe a keby ste mali silu, malo by byt postihnute. Pani Danka, boli to rovnako aj po 2 rokoch. Som s Vami v myslienkach, v bolesti. S uctou a laskou Elka

- Elka K.

Ani neviem vyjadrit, ako ma to velmi boli... kedy budu ludia ludmi a nie bezcitnymi hyenami....

- Anna Kittel Gürtlerová, spisovateľka

Pani Danka, prajem Vám veľa síl a lásky, aby ste mali pri sebe pozitívnych ľudí, empatických, čo Vám budú oporou v tak ťažkých chvíľach, ktoré prežívate. Nech prestane to zlo a nenávisť. Je mi to veľmi ľúto, čo musíte prežívať

- Natália M.

Mila pani Danko, zli ludia su iba hlucnejši, urcite ich nie je viac. Vsetkym nam je uprimne luto, co sa Vam stalo a nic horsie si ziadna matka nevie predstavit. Posielam Vam silne objatie. Necitajte skaredre veci a vyjadrenia dusevnych mrzakov, stracate tym aj to malo pokoja co mate. Vsetci (normalni) vieme, ze Vas syn bol uzasny clovek, ktory sa nicim neprevinil. ❤️

- Zuzana Z.

Pani Danko, posielam Vám objatie, je mi veľmi ľúto čo sa stalo, prosím nevyšimajte si tie rôzne komentáre, veľa síl v tomto Vašom ťažkom obdobia.

- Alena B.